

1956. máj. 9
Uj Zeuci Szemle, Budapest

1956 MAJ

244

Enrico Mainardi gordonkaestje

Enrico Mainardi a felszabadulás után másodizben adott J. S. Bach szólószvitjeiből összeállított műsorral hangversenyt Budapesten. Ez J. S. Bach művészete iránt érzett végtelen szeretetét bizonyítja. Önmagában az a tény, hogy egy előadóművész egész estét betöltő műsorát Bach szólószvitjeiből állítja össze, a legőszintébb tiszteletet érdemli. Ezeknek a műveknek előadása rendkívüli nehézségek elé állítja az előadóművészt és hallgatóságot egyaránt. Igen nehéz feladat egy nem polifon-jellegű, négy húrral rendelkező vonóshangszeren úgy játszani, hogy hallgatóságát lekösse és egy bizonyos idő elteltével monotonná ne váljék. Amellett Bach szólószvitjei a gordonka technikáját illetőleg mindkét kéz funkciójára vonatkozóan olyan mai értelemben vett modern technikát igényelnek és az ujjazatok, valamint vonáskombinációk terén olyan tág lehetőségeket biztosítanak, hogy e téren kevés gordonkaszerzemény vetélkedhetik velük. Nincs is még egy olyan zeneszerző, akinek gordonkára írott műve oly sok kiváló mester kiadásában jelent volna meg, mint a Bach szólószvitiek. Többek között Mainardi feldolgozásában is megjelent Schott (Mainz) kiadásában a hat gordonkaszvit 1941-ben.

Mainardi egyike korunk legkiválóbb gordonkaművészeinek. Művészegényiségét a szigorú mértéktartás jellemzi. Játékában semmi sincs abból, amit mi az olasz előadóművészekről megszoktunk. Az olaszok általában ismert fékezhetetlen temperamentuma és a modorosságig menő művészi szabadsága Mainardinál nem található meg. Művészegényisége oly mértékben klasszikus építkezésű, hogy játékában művészi fantáziáját nyugodtan szabadon engedheti; a zenedarab általa legromantikusan megmintázott részletei sem bonthatják meg a mű klasszikus arányát. Gazdag rétegezésű dinamikai skálával rendelkezik, anélkül, hogy a dinamikai erő kifejtés maximumát felhasználná. Valóságos fortissimo egész estjén nem hangzott el, ennek ellenére sem támadt hiányérzetünk, mert a dinamikai fokozás a tetőpontokon mégis fortissimo effektusát ébresztette bennünk. Pianissimói is tökéletes zengéssel töltötték meg a termet.

Általában Mainardi nem a széles gestusok és kitörő érzelmek ábrázolója, hanem — ha élhetünk festészeti műszóval — a pasztell színek és a finom árnyalások arisztokratikus mestere. Játékában bizonyos művészi szemérmesség érződik, amely a fegyelmezettség medrébe szo-